

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **H.**, so sídlom v P., IČO: X., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu v P., **o zaplatenie 1 944,61 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 C 154/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. januára 2013 sp. zn. 14 Co 53/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 17. februára 2012 č. k. 10 C 154/2011 -32 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 381,42 eur s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 381,42 eur za obdobie od 30.6.2009 do zaplatenia, a to v mesačných splátkach po 50 eur splatných do 15-teho dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku do úplného zaplatenia dlhu pod následkom straty výhody splátok. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. V odôvodnení rozsudku uviedol, že zmluvný vzťah účastníkov je zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a zmluva, ktorá bola uzavretá, je spotrebiteľskou zmluvou. Dohodnutý úrok z úveru v rozsahu 35,91 % ročne hodnotil ako priečiaci sa dobrým mravom. Úverovú zmluvu považoval preto v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) za právny úkon absolútne neplatný. Žalobcovi preto priznal len právo na zaplatenie nesplatennej časti istiny v sume 381,42 eur a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Keďže žalovaný sa s plnením peňažného záväzku dostal do omeškania, priznal žalobcovi úrok z omeškania v ním požadovanom rozsahu za obdobie od 30.6.2009 do zaplatenia. Povolenie zaplatenia dlhu v splátkach odôvodnil pomermi žalovaného (§ 160

ods. 1 O.s.p.). Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 16. januára 2013 sp. zn. 14 Co 53/2012 na odvolanie žalobcu (odvolaním napadol zamietajúci výrok a výrok o náhrade trov konania) rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že vzhľadom na výslovné znenie § 205 ods. 3 a § 212 ods. 1 O.s.p., neprihliadol na dôvody odvolania uvedené po uplynutí lehoty na odvolanie. Nemal preto inú možnosť len rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako aj vo výroku o trovách konania potvrdiť. Chýbajúce odvolacie dôvody v odvolaní žalobcu (včas podanom) totiž vylučujú možnosť akéhokoľvek vecného prieskumu rozsudku súdu prvého stupňa. V tomto smere poukázal aj na závery súdnej praxe, a to na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Obdo/16/2006. Pokiaľ ide o neprimeranosť výšky dohodnutých úrokov z úveru, stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa. Reagujúc na námietku žalobcu uvedenú v odvolaní doplnil, že ak sa určí neplatnosť dohodnutého úroku z úveru pre rozpor so zákonom alebo pre rozpor s dobrými mravmi, potom niet priestoru preto, aby súd sám ustaloval výšku úrokov, ktorá by zákonom alebo dobrým mravom nepodporovala. Aj z týchto dôvodov považoval rozsudok súdu za vecne správny. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalobca. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. K prípustnosti dovolania uviedol, že krajský súd mu odňal možnosť konať pred súdom, keď nepostupoval v súlade s § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1 O.s.p. a nevyzval ho na odstránenie väd odvolania. Aj samotným rozhodnutím krajského súdu došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo doplnil svoje odvolanie o dôvody podľa § 205 ods. 1 O.s.p. ešte predtým, ako o predmetnom odvolaní rozhodoval krajský súd. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 268/2009 a sp. zn. 6 Cdo 277/2012.

Žalovaný sa písomne k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu,

ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, pričom zistil, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 238 O.s.p. a § 237 O.s.p.

Dovoláním žalobcu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie žalobcu preto podľa § 238 O.s.p. prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t. j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Dovolací súd nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom trpelo niektorou z nich.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že odvolací súd (rovnako aj súd prvého stupňa) nepostupoval v súlade s § 209 ods. 1 a § 211 ods. 1 O.s.p., keď ho nevyzval na odstránenie väd odvolania treba uviesť, že žalobca podal písomným podaním z 5.4.2012 tzv. blanketové odvolanie, ktoré podaním z 23.4.2012 doplnil o dôvody odvolania a uviedol tiež, čoho sa svojim odvolaním domáha. Okresný súd a rovnako aj krajský súd nemali už preto dôvod pre

postup v zmysle § 209 ods. 1 O.s.p. resp. v zmysle § 211 ods. 1 O.s.p. Námietka žalobcu v tomto smere vznesená je preto nenáležitá.

Pokiaľ žalobca odňatie možnosti konať pred súdom spájal so samotným rozhodnutím odvolacieho súdu treba uviesť, že v dovolaní sa neuvádza, konkrétne z ktorého procesného práva bol žalobca týmto rozhodnutím krajského súdu vylúčený. V danom prípade krajský súd odvolanie žalobcu neodmietol z dôvodu, že nemá náležitosti uvedené v § 205 ods. 1 a ods. 2 O.s.p., ale odvolanie prejednal a potom ako dospel k záveru, že nie je dôvodné, rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. potvrdil. V tejto veci nejde o prípad, ktorý bol predmetom prieskumu vo veciach vedených pred Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 5 Cdo 268/2009 a 6 Cdo 277/2012 (v týchto veciach krajský súd odvolania odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), na ktoré žalobca v dovolaní poukazuje. Napokon, z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že rozhodnutie súdu prvého stupňa hodnotil aj po vecnej stránke, keď sa stotožnil s názorom okresného súdu o neprimeranosti výšky dohodnutých úrokov z úveru a za správny považoval aj jeho záver, že právny úkon je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom, resp. pre rozpor s dobrými mravmi. Neobstojí preto námietka žalobcu, podľa ktorej samotným rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Keďže prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Žalovaný mal v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovanému však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto mu neboli priznané.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. septembra 2014

JUDr. Daniela Švecová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková